

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 616/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 355/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 355/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 355/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 616/2016-9 z 28. septembra 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 355/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 15. novembra 2016 vyzval okresný súd na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 8. júna 2017. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie predsedu okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Konanie vo veci sp. zn. 38C/355/2008 sa začalo 31.12.2008. Sťažovateľ v konaní vystupuje ako intervenient (pôvodne vedľajší účastník) na procesnej strane žalovaného. Predmetom konania je návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Dňa 4.3.2009 súd vykonal prípravu pojednávania podľa § 114 O.s.p.

Prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na 27.11.2009.

Pojednávanie 27.11.2009 bolo odročené na 24.2.2010 z dôvodu neúčasti žalobcov a taktiež vedľajších účastníkov na strane žalovaných.

Na pojednávaní 24.2.2010 bola právnenému zástupcovi žalobcov v 1. a 2. rade uložená poriadková pokuta a pojednávanie súd odročil na neurčito.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-176 z 24.2.2010 súd uložil poriadkovú pokutu právnenému zástupcovi žalobcov v 1. a 2. rade.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-180 z 12.4.2010 bola do konania pribratá tlmočnica a prekladateľka z jazyka slovenského do jazyka ruského a naopak.

Dňa 20.4.2010 podal právny zástupca žalobcov v 1. a 2. rade odvolanie voči uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty zo dňa 24.2.2010.

Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 7.6.2010 a následne odročené na 11.10.2010 z dôvodu práceneschopnosti žalobkyne v 2. rade.

Pojednávanie 11.10.2010 bolo odročené na neurčito z dôvodu opätovného ospravedlnenia žalobcov a návrhu na pripustenie ďalšieho účastníka na strane žalobcov, verejného ochrancu práv [REDACTED]

Dňa 12.10.2010 bol súdu doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-419 zo 16.11.2010 súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-420 zo 16.11.2010 súd návrh žalobcov v 1. a 2. rade na vstup ďalšieho účastníka do konania zamietol.

Uznesením č. k. 38C/355/2008 zo 16.11.2010 súd nepripustil zmenu návrhu na začatie konania podľa návrhu žalobcov zo dňa 11.10.2010.

Dňa 7.12.2010 doručili žalobcovia odvolanie voči uzneseniu č. k. 38C/355/2008-414 zo dňa 16.11.2010.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-454 z 12.1.2011 súd opravil záhlavie uznesenia č. k. 38C/355/2008-414 zo dňa 16.11.2010, uznesením č. k. 38C/355/2008-456 záhlavie

uznesenia č. k. 38C/355/2008-424 a uznesením č. k. 38C/355/2008-458 opravil záhlavie uznesenia č. k. 38C/355/2008-420.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-460 z 12.1.2011 súd priznal odmenu prekladateľke

██████████.

Dňa 10.3.2011 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach z dôvodu odvolania žalobcov v 1. a 2. rade proti uzneseniu č. k. 38C/355/2008-414 zo dňa 16.11.2010.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 4Co/90/2011-486 zo 7.4.2011 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 38C/355/2008-414.

Spis bol vrátený Okresnému súdu Košice I dňa 7.4.2011.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 20.10.2011, ktorý bol následne 22.9.2011 zrušený z dôvodu rozhodnutia súdu o návrhu žalobkyne v 2. rade na prerušenie konania a tiež z dôvodu predloženia súdneho spisu na Okresnú prokuratúru Košice I vo veci podania mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou SR na Najvyšší súd SR.

Spis bol zaslaný Okresnej prokuratúre Košice I dňa 22.9.2011.

Spis bol vrátený Okresnému súdu Košice I dňa 5.1.2012.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-532 z 24.2.2012 súd návrh žalobkyne v 2. rade na prerušenie konania zamietol.

Ďalšie pojednávanie vo veci bolo nariadené na 4.6.2013.

Na pojednávaní 4.6.2013 bola vec prejednaná a odročená na neurčito z dôvodu vznesenej námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi zo strany žalobkyne v 2. rade.

Uznesením č. k. 38C/355/2008-809 z 18.7.2013 súd uložil žalobkyňi v 2. rade poriadkovú pokutu za hrubo urážlivé podania voči osobe konajúceho sudcu.

Dňa 30.10.2013 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti.

Uznesením č. k. 4NcC/29/2013-866 z 31.10.2013 krajský súd vrátil vec súdu prvého stupňa.

Uznesením č. k. 4Co/345/2013-872 z 5.12.2013 krajský súd odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 4.6.2013 č. k. 38C/355/2008-700 odmietol.

Dňa 20.3.2014 bol spis opätovne predložený Krajskému súdu v Košiciach za účelom rozhodnutia o námietke zaujatosti konajúcej sudkyne.

Uznesením č. k. 4NcC/5/2014 z 27.3.2014 krajský súd rozhodol, že [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Spis bol vrátený Okresnému súdu Košice I 5.5.2014.

Dňa 2.7.2014 bolo súdu doručené dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27.3.2014 č. k. 4NcC/5/2014-989 a návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu mimo územia Košíc.

Spis bol zaslaný Najvyššiemu súdu v Bratislave dňa 26.1.2015.

Najvyšší súd SR rozhodol uznesením č. k. 7Cdo 60/2015-1463 z 27.4.2017 tak, že konanie o dovolaní zastavil.

Spis bol vrátený Okresnému súdu Košice I dňa 26.5.2017.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 7.11.2017.“

Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný, zistil ústavný súd.

Predseda okresného súdu v podstatnom k veci uviedol:

„Pokiaľ ide o kritérium náročnosti veci som toho názoru, že predmetnú vec nemožno považovať za právne zložitú. Obsah spisu a doterajší priebeh napadnutého konania však naznačujú, že zo skutkového hľadiska sa vec javí zložitejšia.

Výraznou mierou k dĺžke konania prispela žalobkyňa, ktorá v priebehu konania požiadala súd, aby jej všetky podania a rozhodnutia dal preložiť do ukrajinského jazyka. Súd po vydaní každého procesného rozhodnutia musí pribrať do konania prekladateľku a po predložení prekladu priznať jej odmenu.

Na žiadosť žalobcov o odročenie pojednávania alebo v dôsledku predloženia procesného návrhu žalobcami, o ktorom musel súd rozhodnúť boli pojednávania nariadené na 27.11.2009, 24.2.2010, 7.6.2010, 11.10.2010 a 20.10.2011 zrušené alebo preročené na iný termín.

Žalobcovia proti všetkým rozhodnutiam súdu podali opravné prostriedky, o ktorých rozhodoval odvolací a tiež aj dovolací súd, čo má negatívny dopad na súvislý priebeh konania.

Súd sa v predmetnom konaní nedopustil žiadnej nečinnosti a nespôsobil žiadne zbytočné prieťahy a ani jeho postup nemôžem hodnotiť ako neefektívny.“

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Sťažovateľ ešte v samotnej sťažnosti vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 21. júna 2017 zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti a vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Zb. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd

postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je s'ťažovateľ v procesnej pozícii intervenienta na strane žalovaných „o vyslovenie absolútnej neplatnosti rozhodcovského konania a zrušenie rozhodcovského rozsudku“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka konania bola závislá od skutkovej náročnosti prerokovanej veci, ako aj od skutočnosti, že okresný súd z dôvodu vyhlásenia žalobkyne, že nerozumie dostatočne slovenskému jazyku, je nútený každé podanie protistrany, ako aj rozhodnutia prekladať do ukrajinského jazyka, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa je štátnou občiankou Slovenskej republiky, používa titul JUDr. a v začiatočných fázach konania komunikovala so súdom v slovenskom jazyku.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľ neprispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania, na výzvy okresného súdu reagoval včas.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že správanie žalobkyne, ktoré možno považovať za obštrukčné, do značnej miery ovplyvňovalo postup okresného súdu a vo veľkej miere prispelo k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s vyjadrením okresného súdu, ktorý poukázal na relevantné okolnosti prípadu (využitie opravných prostriedkov a potrebu prekladať písomnosti do cudzieho jazyka, nepreberanie súdnych zásielok, ospravedlnenia z nariadených termínov pojednávania), ktoré prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 132/2012). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o procesných návrhoch (na prerušenie konania, na zmenu návrhu, na nariadenie predbežného opatrenia, na vykonanie dôkazov, na prikázanie veci inému súdu), o opravných prostriedkoch (odvolania, dovolanie), ako aj o vznesenej námietke zaujatosti ústavný súd zohľadnil pri posúdení, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom.

Ústavný súd, vychádzajúc z uskutočnených úkonov okresného súdu, konštatuje, že okresný súd s výnimkou viac ako 15-mesačného obdobia nečinnosti od vydania uznesenia z 24. februára 2012 do ďalšieho relevantného úkonu vo veci, ktorým bolo pojednávanie uskutočnené 4. júna 2013, konal priebežne, nariad'oval pojednávania, ktoré boli viackrát odročované bez prerokovania veci z dôvodov na strane žalobkyne, avšak s odstupom niekoľkých mesiacov, čo v okolnostiach prípadu nemožno považovať za dostatočne efektívny postup, a to aj napriek skutočnosti, že bolo potrebné písomnosti preložiť do cudzieho jazyka.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

Za takýto nesústreďený postup ústavný súd považuje skutočnosť, že v dôsledku nesústreďenej činnosti bolo potrebné vydať opravné uznesenia, opätovne predkladať súdny spis príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti (pretože nebolo zaujaté stanovisko k niektorým námietkam žalobkyne uvedeným v námietke).

Vychádzajúc z faktu, že napadnuté konanie nie je ani po viac ako 8 rokoch právoplatne skončené (v čase rozhodovania o tejto sťažnosti, pozn.), v spojení so zistenou viac ako 15-mesačnou nečinnosťou, s nedostatočne razantným prístupom a nesústreďenou činnosťou okresného súdu, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa, preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, okresnému súdu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 38 C 355/2008 konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 €, ktoré odôvodnil tým, že *„sa dlhodobo - takmer 8 (osem) rokov nachádza v stave právnej neistoty, pričom táto právna neistota mu spôsobuje nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu“*.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, zistený prieťah, ako aj na jeho nesústredenú činnosť, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, dôvody, na základe ktorých žiada priznať finančné zadosťučinenie, a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2015 v sume 858 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) po 143 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,58 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca sťažovateľa je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu takto predstavuje sumu 363,79 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017